

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **V. S.**
zastoupený JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666/9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018, čj. OAM-950/ZA-ZA11-ZA10-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátu se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666/9, se přiznává odměna ve výši 8.591 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 17. 5. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán dle jeho názoru porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti (neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí) a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Dále správní orgán porušil ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
4. V doplnění žaloby žalobce konkretizoval žalobní body. Namítl, že žalovaný nezjistil přesně a úplně stav věci a jeho rozhodnutí neodpovídá danému případu. Připomněl, že trpí mimo jiné selháním ledvin (dialýza 3x v týdnu nahrazuje funkci jeho ledvin) a o udělení mezinárodní ochrany požádal z důvodu, že se mu v Arménii nedostává potřebné léčby, čímž je ohrožen jeho život. Uvedl, že žalovanému doložil řadu lékařských zpráv, jedna z posledních je ze dne 19. 4. 2018 z Dialyzačního střediska, B. Braun Avitum, s. r. o., v níž je v závěru uvedeno, že je zařazen v chronickém hemodialyzačním programu a vzhledem k nezvratnému selhání ledvin je frekvence dialýzy 3x týdně považována za trvalé řešení náhrady funkce ledvin. V Arménii se mu lékařské péče dostalo, ale není v jeho finančních možnostech na pravidelnou hemodialýzu dojíždět. Žalovaný sice zjistil, že údajně je možno takovou léčbu postupovat i blíže k bydlišti žalobce, žalobci ale taková možnost nabídnuta nebyla a pochybuje o tom, zda je tato informace správná.

5. Žalobce dále uvedl, že situace ve zdravotní péči v Arménii je na velmi nízké úrovni, v nemocničních zařízeních je akutní nedostatek základních prostředků včetně sterilních jehel, anestetik a antibiotik, což vyplývá i z informace umístěné dne 27. 6. 2018 na <https://www.vrindavan-dham.com/armenie-armenska-republika/>. Žalobce je proto přesvědčen, že žalovaný nedostatečně zjistil stav věci, tj. situaci v zemi původu.
6. Žalobce nesouhlasil ani s argumentací žalovaného, který propočítal, že kdyby žalobce jezdil do bližšího města na pravidelnou dialýzu, že by mu z invalidního důchodu ještě 25.000 AMD zbylo na ostatní potřeby. To ale žalovaný vycházel z toho, že žalobci bude umožněno léčit se blíže bydliště. To ovšem naplněno nebylo, proto je potřeba vycházet z toho, že bude dojíždět tam, kde je mu zdravotní péče umožněna, k čemuž mu bude měsíčně na cestu chybět 46.000 AMD. Od svých dětí finanční podporu očekávat nemůže, protože jejich příjmy jim neumožňují jej podporovat. Pro žalobce je tedy potřebná zdravotní péče v zemi původu nedostupná, což v případě jeho nemoci znamená ohrožení života. Žalobce má zato, že jeho zdravotní problémy dosahují svou závažností takové intenzity, která zakládá důvod hodný zvláštního zřetele, pro který mu měl být udělen humanitární azyl. Žalobce je tedy přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá okolnostem případu.
7. Závěrem žalobce uvedl, že žalovanému vytýká nesprávné, nepřiléhavé a hlavně nedostatečné hodnocení, proto dospěl k nesprávnému závěru, který žalobce v případě návratu ohrožuje na zdraví.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a informace o zemi původu, které považuje za zcela dostatečné. Má zato, že zjistil skutečný stav věci, že případ posuzoval ve všech souvislostech a že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a že si opatřil potřebné podklady pro vydání rozhodnutí.
9. K námitkám žalobce uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Setrval na názoru, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem vedl se žalobcem podrobný pohovor a za účelem vydání rozhodnutí shromáždil rozsáhlé podklady, na základě kterých jeho žádost posoudil. Má zato, že při posouzení případu žalobce nijak nepochybil, nepřekročil míru správního uvážení a postupoval zcela v souladu se zákonem, přičemž rozhodnutí je objektivní a řádně odůvodněné.
10. K námitce žalobce, že správní orgán řádně neposoudil jeho případ ve vztahu k udělení humanitárního azylu dle zákona o azylu z důvodu jeho zdravotního stavu, žalovaný uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a zdůraznil, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, je „*udělení azylu z humanitárních důvodů na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů.*“ Žalovaný poznamenal, že řádně zjistil a posoudil osobní situaci

žalobce a též situaci v jeho zemi původu a plně odkázal na závěry vydaného rozhodnutí, které jsou dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny a ze kterých jasně plyne, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 14 zákona o azylu. V tomto směru poukázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, v němž je uvedeno, že humanitární azyl lze udělit například „*osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Míra volnosti této reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle.*“ O takovou osobu v případě žalobce však nejde.

11. Žalovaný uzavřel, že nepřiznání humanitárního azylu nebylo libovůlí správního orgánu, což dokládá spisový materiál. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

IV. Jednání před soudem

12. Při jednání soudu konaném dne 16. 5. 2019 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech a procesních návrzích. Žalobce předložil soudu lékařské potvrzení o jeho aktuálním zdravotním stavu.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po projednání věci při nařízeném jednání dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 13. 11. 2017 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 20. 11. 2017 poskytl údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že potřebuje dialýzu, protože má nemocné ledviny. Uvedl, že se přijel léčit, protože pokud by zůstal v Arménii, dialýza se dělá jen v Jerevanu, což je 130 km od jeho bydliště a on nemůže 3x týdně jezdit na vlastní náklady do Jerevanu na dialýzu. Téhož dne byl se žalobcem proveden i pohovor. Při něm podrobně rozvedl údaje o svém životě v Arménii, údaje o rodině a o svém zdravotním stavu. Uvedl, že problémy s ledvinami začal mít vloni v listopadu, přesná diagnóza je ledvinová nedostatečnost. Na to, že mu nefungují ledviny, se přišlo v nemocnici v Jerevanu, kam byl zprvu převezen kvůli infarktu. Během vyšetření se zjistilo, že má nemocné ledviny a hned byl poslán na dialýzu. První dialýzu tak podstoupil ve druhé polovině listopadu 2016. Po dobu pobytu v nemocnici, tj. po dobu 3 měsíců, mu tam byla dialýza poskytována 3x týdně. V nemocnici byl až do 21. 2. 2017 a odtud jel rovnou na letiště a odcestoval z Arménie. Dále uvedl, že v Arménii dostával důchod kolem 200 USD, na cestu do České republiky mu peníze poskytla dcera, která si vzala úvěr v bance. K dotazu správního orgánu uvedl, že v okresu, kde bydlí, se dialýza nedělá, pacienti dojíždějí do Jerevanu. Sám by tam dojíždět nemohl, protože nemůže do Jerevanu jezdit 2-3x týdně, není totiž tak organizovaná doprava jako v Evropě, a pokud by chtěl v Jerevanu zůstat, musel by si pronajmout byt za 100.000 AMD. V dojíždění mu tak brání peníze a navíc po dialýze by měl mít člověk pár hodin

odpočinek. Převoz sanitním vozem za tímto účelem se v Arménii neposkytuje. Doprovodit ani dovézt na dialýzu jej nemůže ani manželka ani dcery. Blíže jeho bydliště žádné dialyzační středisko není. Sice jsou v zemi čtyři tato střediska, ale dvě jsou v Jerevanu a dvě v jiných vzdálenějších okresech. Samotnou dialýzu stát hradí. Žalobce uvedl, že ani s ohledem na nemoc by o vyšší stupeň invalidity a vyšší příspěvek od státu požádat nemohl. K dotazu, zda se pokusil obrátit se na nějaký sociální úřad, neziskovou organizace apod. uvedl, že není ke komu jít, že žádné takové organizace neexistují, že v celé Arménii chybějí peníze. Jako válečný invalida má pouze nárok 1x ročně na příspěvek 20 Eur. Se svým ošetřujícím lékařem svou situaci s dojížděním na dialýzu neřešil, o budoucnosti se nebavili, lékař mu pouze řekl, že má jezdit 3x týdně. Odjet z Arménie se žalobce rozhodl v lednu 2017, neboť má 3 nebo 4 kamarády, kteří jsou v EU již několikátým rokem kvůli dialýze. K dotazu dále uvedl, že cesta do Jerevanu stojí celkem asi 20 Eur. Sám má invalidní důchod cca 200 Eur. Syn pracuje v Rusku, starší dcera je učitelka a mladší dcera pracuje v obecní radě. Závěrem žalobce uvedl, že v Arménii by za 4 měsíce zemřel, pokud bude moci zůstat v České republice, mohl by chodit na dialýzu, což je doživotní záležitost.

15. Ve správním spise je dále založena lékařská zpráva ze dne 19. 3. 2018 ze zdravotnického zařízení MV – pracoviště PPS Zastávka, z níž vyplývá, že zdravotní stav žalobce je stabilizovaný, je ponechána dosavadní zavedená léčba včetně pravidelných dialýz 3x týdně v dialyzačním centru, hypertenze je kompenzovaná. Žalobce rovněž předložil lékařskou zprávu, a to z dialyzačního střediska v Rychnově nad Kněžnou ze dne 19. 4. 2018, z níž vyplývá závěr, že u žalobce se jedná o chronické onemocnění ledvin - 5. stadium v hemodialyzačním programu. Hemodialyzační léčba 3x týdně je vzhledem k nezvratnému selhání ledvin považována za trvalé řešení náhrady funkce ledvin.
16. Ve správním spise jsou dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to Zpráva mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Údaje o zemi – Arménie 2017, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 – Arménie (ze dne 18. 1. 2018), Informace OAMP ze dne 28. srpna 2017 – Arménie – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu čj. BMA 10471 ze dne 20. 12. 2017 – Arménie – Dostupnost léčby posttraumatické stresové poruchy, vysokého krevního tlaku, diabetu melitu, anginy pectoris a obstrukční spánkové apnoe včetně dostupnosti léků, Informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu čj. BMA 10434 ze dne 18. 12. 2017 – Arménie – Dostupnost léčby systémového lupu erythematosu, nekrózy hlavičky stehenní kosti, infekce candida a sepse včetně dostupnosti léků, Informace Belgického oddělení pro dostupnost (BDA), únor 2018 – Arménie – Přehled informací o zemi – Dostupnost zdravotní péče a Informace Belgického oddělení pro dostupnost (BDA), únor 2018 – Arménie – Přehled informací o zemi – Dostupnost zdravotní péče – příloha I - Zdravotní zařízení.
17. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 18. 4. 2018.
18. Jak je již shora uvedeno, žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 2. 5. 2018 dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce v průběhu správního řízení i v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za hlavní a jediný důvod žádosti o mezinárodní ochranu svůj zdravotní stav a snaha léčit se v České republice. Byť žalobce v žalobě (blanketní) namítal porušení ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, v doplnění žaloby při konkretizaci

žalobních bodů vznesl námitky pouze proti neudělení humanitárního azylu, neboť namítal, že jeho zdravotní stav dosahuje svou závažností takové intenzity, že zakládá důvod pro udělení k udělení humanitárního azylu dle zákona o azylu.

19. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
21. Stěžejní žalobní námitka směřuje proti skutečnosti, že žalobci nebyl přiznán humanitární azyl. Humanitární azyl upravuje ustanovení § 14 zákona o azylu, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.
22. Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné "nehumánní" azyl neposkytnout. Správní orgán tak může zareagovat na takové situace, míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003) pak vyplývá, že: *„na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“*
23. Humanitární azyl lze tedy žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele, přičemž tyto případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004 sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy na úvaze správního orgánu, který o žádosti rozhoduje.
24. Vzhledem k tomu, že je udělení azylu z humanitárních důvodů vázáno na správní uvážení a žadatel na ně nemá právní nárok, je soud při přezkumu rozhodnutí správního orgánu oprávněn posuzovat pouze to, zda uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, čj. 6 Azs 304/2004-43). S

přihlédnutím ke shora uvedenému krajský soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení. Žalovaný se v rámci správního řízení podrobně zabýval možností udělení humanitárního azylu a neshledal důvod pro jeho udělení. Jak vyplývá ze zpráv o úrovni a dostupnosti zdravotní péče v Arménii, úroveň zdravotní péče se jeví jako nízká, nicméně skutečnost, že v zemi původu žalobce je zdravotnictví na nižší úrovni než v České republice, nemůže sama o sobě představovat důvod pro udělení humanitárního azylu, což opakovaně judikuje Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 3 Azs 226/2005-68, nebo ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Azs 30/2007-69).

25. Žalobci je diagnostikováno chronické selhání ledvin a v Arménii mu léčba v podobě terapie náhrady funkce ledvin (konkrétně hemodialýza) poskytována před jeho odjezdem byla. Soud nepochybuje o závažnosti jeho onemocnění, žalobce při jednání soudu předložil i aktuální lékařskou zprávou, z níž vyplývá, že se jeho zdravotní stav nezměnil (tedy ani nezlepšil) a že vyžaduje i nadále 3x týdně hemodialýzu. Nelze však pominout, že se nejedná o onemocnění, jenž by vyžadovalo léčbu, která by v zemi původu žalobce vůbec neexistovala nebo byla nedostupná. Jak vypověděl i sám žalobce, v Arménii jsou nyní čtyři dialyzační střediska, z toho dvě v Jerevanu a dvě v jiných okresech (další bude dostavěno asi za rok). V jeho zemi tedy je poskytována jemu potřebná lékařská péče a je poskytována bezplatně. Žalobce v zásadě argumentoval pouze problémy, které by měl s dojížděním do jednoho ze čtyř v současnosti existujících dialyzačních středisek, a to z důvodu vzdálenosti od místa jeho bydliště i z důvodu finančních (náklady na cestu), další středisko, které se teprve staví, již bude jeho bydliště blíže. Žalovaný se situací žalobce, jeho rodinným a materiálním zázemím, jeho možnostmi i možnostmi léčby jeho zdravotního stavu v Arménii zabýval podrobně zejména na straně 6 až 8 napadeného rozhodnutí a s jeho úvahami lze souhlasit. Skutečnost, že by žalobce měl v Arménii výdaje s dojížděním na dialýzu, není skutečností azylově relevantní. Krajský soud tak nepovažuje situaci žalobce za natolik výjimečnou, že by přesahovala úvahy žalovaného o neudělení humanitárního azylu.
26. Lze podotknout, že shora uvedené závěry jsou i v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. V tomto směru žalovaný přiléhavě poukázal na rozsudek uvedeného soudu ve věci č. 1412/12, v němž se soud zabýval situací stěžovatele, který požádal ve Švédsku o azyl, přičemž trpěl chronickým selháním ledvin a neobešel se proto bez pravidelné dialýzy 3x týdně. V jeho zemi původu přitom obecně byl nedostatek přístrojového vybavení k dialýze, aby byly zajištěny potřeby domácího obyvatelstva. Soud vyslovil mimo jiné závěr, že i pokud by byl zdravotní stav stěžovatele kritický, není povinností státu, kde o mezinárodní ochranu požádal, aby mu léčbu zajistil a mezinárodní ochranu udělil.
27. Krajský soud tedy uzavírá a znovu opakuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Krajský soud má zato, že tyto podmínky, jak je shora uvedeno, splněny byly. Za splnění těchto předpokladů pak soud ani není oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48).

28. Pouze pro úplnost lze dodat, že krajský soud se ztotožnil i se závěry žalovaného o tom (a v podrobnostech na ně odkazuje), že u žalobce nebylo možno shledat žádný z důvodů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, tj. že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) a doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 tohoto ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se přitom považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Konečně žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 14b zákona o azylu.
29. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 12, § 13 a § 14a a § 14b zákona o azylu žalobce v žalobě žádné konkrétní námitky či výhrady nevznnesl a ani netvrdil žádné skutečnosti, které by byly pod uvedená právní ustanovení podřaditelné.
30. Lze shrnout, že žalovaný vycházel z výpovědí žalobce, lékařských zpráv i ze shromážděných zpráv o zemi původu. Všechny získané podklady v napadeném rozhodnutí hodnotil a z odůvodnění jeho rozhodnutí je dostatečně zřejmé, z čeho vycházel, jakými úvahami se při posuzování opatřených podkladů pro vydání rozhodnutí řídil a k jakým závěrům takto dospěl. Provedené dokazování bylo vzhledem ke zjištěným skutečnostem dostačující. Správní orgán zjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud tak neshledal v postupu žalovaného namítané vady správního řízení, neshledal důvodnou ani žalobní námitku v podobě nedostatečného zjištění skutkového stavu. Z pohledu soudního přezkumu je odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela dostatečné a přesvědčivé. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný nevybočil při svém rozhodování z mezí a hledisek stanovených zákonem.
31. Dlužno dodat, že na uvedených závěrech nemohla nic změnit ani žalobcem k žalobě přiložená zpráva o Arménské republice umístěná dne 27. 6. 2018 internetu. Jak je z jejího obsahu zřejmé, jde o informace určené pro turisty, a proto má bezesporu svá specifika. Zmíněná obecná informace o tom, že v nemocničních zařízeních v Arménii je akutní nedostatek základních prostředků a že starší turisté a lidé se zdravotními problémy by se neměly do Arménie vypravit kvůli neodpovídajícím zdravotnickým zařízením, však nevypovídá nic detailního o možnostech léčby jako takové pro tamní obyvatele v konkrétních případech.

V. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nepožadoval.
34. Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v jím vyúčtované výši podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za účtované 2 úkony právní služby po 3.100 Kč (písemné doplnění žaloby a účast na jednání), tj. 6.200 Kč, a tři režijní paušály po 300 Kč (tj. paušální náhradu vztahující se k první poradě se žalobcem, písemnému doplnění žaloby a účast na jednání) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 900 Kč. Zástupce žalobce je registrován jako plátce DPH, proto byla odměna a náhrada o hodnotu této daně povýšena (§ 14a advokátního tarifu). Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 8.591 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. května 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně